

Mijn naam is Albaraa Khalil, en ik ben een MSc Nanobiology student. Daarnaast werk ik parttime bij het Diversity & Inclusion Office aan de TU Delft. De TU Delft heeft een diverse studentenpopulatie, waarvan 26% internationaal is [1]. Sommige partijen in de Studentenraad zeggen openlijk dat ze deze diversiteit waarderen. Maar vertegenwoordiging gaat niet alleen over een percentage, het gaat over stem, inspraak en betrokkenheid bij de besluitvorming. Om internationale studenten deel uit te laten maken van de ontwikkeling van de universiteit, moet hun aanwezigheid en bijdragen mogelijk gemaakt en verwelkomd worden. Dit moet ook juist daar waar plannen, adviezen en beslissingen worden genomen. "Niets over ons, zonder ons". Vorig academisch jaar was ik lid van de Studentenraad binnen Lijst Bèta. Gedurende mijn hele termijn had ik het gevoel dat ik niet welkom was binnen de raad door de andere partijen.

Twee jaar geleden werd ik door Lijst Bèta benaderd om lid te worden van de Studentenraad en deel te nemen aan hun campagne voor de verkiezingen van 2023. Als internationale student voelde ik me zowel enthousiast, als bang om in een ruimte te stappen die traditioneel gedomineerd wordt door Nederlandstalige studenten. Helaas voelde ik me tijdens de campagne vrijwel meteen buitengesloten. Meerdere keren probeerde ik een gesprek aan te knopen met leden van andere partijen, maar ik werd genegeerd omdat ze onderling Nederlands bleven praten. Soms zat ik aan tafel te eten met leden van Lijst Bèta als er anderen bij kwamen zitten, die vervolgens uitsluitend Nederlands gingen spreken met mijn collega's en mij buitensloten. Deze situaties maakten me verward, gefrustreerd en ik voelde me alleen. Op dat moment hoopte ik dat het gewoon de intensiteit van het campagne voeren was en dat het beter zou gaan zodra het academische jaar zou beginnen.

Ik was niet de eerste die dit opmerkte. Internationale voorgangers binnen Lijst Bèta hadden me al gewaarschuwd: de gezichten in ORAS veranderen misschien elk jaar, de cultuur van de organisatie blijft grotendeels hetzelfde. Ze deelden hun eigen verhalen met mij over hoe ze zich buitengesloten voelden, duidelijke voorbeelden van systematische uitsluiting. Toch hield ik hoop.

Na de verkiezingen behaalde Lijst Bèta vier zetels, waardoor ik de mogelijkheid kreeg om studenten te vertegenwoordigen in de raad voor het academisch jaar '23-'24. Ik wou dat ik kon zeggen dat daarna zou blijken dat mijn aanvankelijke angsten onterecht waren. Maar dat is niet zo.

Elk jaar ondertekenen de raadspartijen een convenant waarin staat hoe ze zullen samenwerken, inclusief de te gebruiken taal. In 22'-23' was de formele taal van de openbare vergaderingen Engels, waarbij Nederlandse agendapunten vergezeld moesten worden van Engelse samenvattingen. In 23'-24', als enig niet-Nederlands sprekend raadslid, uitte ik mijn ongenoegen over het feit dat deze praktijk mij buitensloot. Ik vroeg om adequate hulpmiddelen om mijn rol effectief te kunnen vervullen. Mijn collega's van Lijst Bèta steunden mij en probeerden te onderhandelen met ORAS en Dé Partij, maar de respons was teleurstellend. Opmerkingen als "We voelen ons niet op ons gemak als we Engels spreken" of "Juridische taal is moeilijk te vertalen" werden gebruikt om de status quo te rechtvaardigen. Ironisch genoeg hebben wij van Lijst Bèta al jarenlang succesvol gewerkt met juridische taal in het Engels.

Tijdens de openbare raadsvergaderingen (OV's) was ik vaak de weg kwijt. Hele discussies, die soms 30 tot 45 minuten duurden, werden in het Nederlands gevoerd. Ik kon het niet volgen of bijdragen, en de samenvattingen waren nooit genoeg voor mij om een geïnformeerde mening te geven. Na onze eerste OV deed ik mijn gevoelens van uitsluiting met de andere partijen, hopen op empathie en verandering. De reactie? Een koude dank voor het delen, gevolgd door het volgende punt. Het gebrek aan erkenning en actie was pijnlijk.

Dit patroon ging verder dan de vergaderingen. Algemene discussies, e-mails en officiële documenten waren vaak in het Nederlands. Een jaar lang heb ik de raadsleden van andere partijen en medewerkers er voortdurend aan herinnerd om in het Engels met mij te communiceren. Het voelde als schreeuwen in een leegte. Ik werd voortdurend over het hoofd gezien, een buitenstaander in ruimtes waar ik thuishoorde. De tol op mijn welzijn was immens.

Nu, in 24'-25', heeft de raad besloten om Nederlands de officiële taal te maken, volledig voorbijgaand aan de oproepen van Lijst Bèta voor een inclusieve omgeving. Lijst Bèta verloor afgelopen jaar een zetel, waardoor hun vertegenwoordiging terugviel tot slechts 3 zetels tegenover 7 van de andere partijen. Hierdoor worden ze gemakkelijk weggestemd in de taaldiscussie. Deze beslissing sluit internationale studenten effectief uit van deelname aan of zelfs begrip voor openbare raadsvergaderingen. Het versterkt de perceptie dat de Studentenraad exclusief is voor Nederlandstalige studenten.

Verschillende internationale studenten hebben me benaderd met dingen als: "Ik dacht dat je Nederlands moest spreken om mee te kunnen doen aan de verkiezingen." Dit klimaat ontmoedigt internationale studenten om zelfs maar te overwegen om deel te nemen aan het besluitvormingsproces, wat een cyclus van ondervertegenwoordiging en uitsluiting voedt.

Nu een nieuwe campagnecyclus is begonnen, heb ik het promotiemateriaal van de andere partijen, ORAS en Dé Partij, gelezen, waarin ze zeggen dat ze om internationale studenten geven. Ik voel me ontmoedigd. Daden zeggen meer dan woorden. Hoe kan een partij beweren dat ze internationale studenten steunt terwijl ze weigert om zelfs maar de taal te spreken die de meesten van hen verstaan?

Toen ik deze tegenstrijdigheid aankaarte bij huidige raadsleden van andere partijen, kreeg ik opmerkingen als: "Engels spreken sluit 70% van de studentenpopulatie uit" of "Sommige Nederlandse studenten kunnen geen Engels spreken." Ik begrijp dat niet elke Nederlandse student zich volledig op zijn gemak voelt bij het spreken van Engels en dat taalvaardigheid een barrière kan zijn die gevormd wordt door achtergrond en privileges. Ik erken ook dat goed Engels spreken niet voor iedereen vanzelfsprekend is in Nederland of waar dan ook. Ook dit is een kwestie van rechtvaardigheid. Engels blijft echter de meest inclusieve gemeenschappelijke basis die we op dit moment hebben, vooral wanneer internationale studenten het vaak als tweede of zelfs derde taal spreken. Een cultuur waarin mensen fouten mogen maken, zich kwetsbaar mogen voelen en elkaar steunen in het uiten van zichzelf is veel beter dan een cultuur waarin mensen simpelweg worden buitengesloten. Elke student aan de TU Delft wordt toegelaten met een minimale beheersing van het Engels, terwijl de beheersing van het Nederlands onder niet-Nederlandse studenten beduidend lager ligt. Totdat we in beide talen kunnen werken, blijft Engels de eerlijkste keuze.

Ik schrijf dit omdat ik wil dat huidige en toekomstige (internationale) studenten weloverwogen beslissingen nemen. Tijdens mijn raadsjaar heb ik mijn mond gehouden, in een poging om goede relaties te onderhouden met de andere partijleden ten koste van mijn eigen welzijn. Maar nu voel ik de verantwoordelijkheid en heb ik genoeg moed om me uit te spreken!

Elke student verdient het recht om zijn vertegenwoordigers te kiezen, maar ze verdienen ook transparantie over hoe de raad werkt. Inclusie zou niet de last van één individu moeten zijn; het moet een collectieve verantwoordelijkheid zijn. Ik hoop dat het delen van mijn verhaal leidt tot bewustwording en verandering. Als de TU Delft echt een inclusieve universiteit wil zijn, dan moet onze Studentenraad dat ook uitstralen, niet alleen in woorden, maar ook in daden.

[1] <https://www.tudelft.nl/en/about-tu-delft/organisation/facts-and-figures>